

พ่อได้เตียง

เมื่อฉันยังเล็กๆ พ่อเป็นเหมือนแสงไฟในตู้เย็น แต่ที่บ้านมีพ่อ แต่ไม่มีใครรู้จักสักคน
ว่า พ่อแต่ละคนทำอะไรหลังจากปิดประตูออกไปจากบ้านแล้ว พ่อของฉันออกจากบ้าน
ทุกเช้าและกลับมาตอนเย็นทุกวัน

พ่อคนเดียวที่สามารถเปิดขวดนมได้ ในขณะที่คนอื่นๆทำไม่สำเร็จ

พ่อคนเดียวที่สามารถลงไปห้องใต้ดินคนเดียวได้โดยไม่ต้องให้ใครลงไปเป็นเพื่อน

มีบางครั้งที่พ่อโดนมีดโกนหนวดบาด แต่ก็ไม่ต้องมีใครคอยปลอบ

เวลาฝนตกพ่อเป็นคนที่ต้องออกไปเอารถและขับมาจอดไว้ใกล้ๆประตูบ้านคอยรับเรา

เวลาใครไม่สบาย ก็พ่ออีกนั่นแหละที่ไปซื้อยามาให้

พ่อคอยวางกับดักหนู ตัดกิ่งกุหลาบไม่ให้มาทิ่มแทงเรา

เมื่อฉันได้รับจักรยานคันใหม่ พ่อก็คอยถีบไปข้างๆฉันหลายต่อหลายกิโลเมตร...

จนกว่าฉันจะสามารถขี่คนเดียวได้ ฉันกลัวพ่อของคนอื่น แต่ไม่เคยกลัวพ่อของฉัน

วันหนึ่งฉันขงขาให้พ่อ แต่มันหวานเกินไป

พ่อนั่งอยู่บนเก้าอี้ ค่อยๆจิบชา และบอกว่า "อร่อยจัง"

เวลาที่ฉันเล่นตุ๊กตาแม่ ฉันมักเล่นอะไรต่ออะไรได้เยอะเยอะ

แต่สำหรับตุ๊กตาพ่อ ฉันกลับไม่รู้ว่าจะเล่นอย่างไร

ฉันได้แต่เพียงพูดว่า

" เอะ พ่อไปทำงานนะ"

แล้วฉันก็โยนตุ๊กตาพ่อไว้ได้เตียง

เช้าวันหนึ่ง ตอนฉันอายุเก้าขวบ

พ่อไม่ตื่นไปทำงาน

เราพาพ่อไปโรงพยาบาล ...

พ่อสิ้นใจ...

วันรุ่งขึ้น ฉันเข้าไปในห้องนอน

หาตุ๊กตาพ่อ ที่อยู่ใต้เตียง

ปิดฝู้น และวางไว้บนเตียง...

พ่อของฉันไม่เคยทำอะไรเลยหรือ ...

ฉันไม่เคยคิดเลยว่าการจากไปของพ่อ
จะทำให้ฉันรู้สึกเจ็บปวดได้มากขนาดนี้
และทุกวันนี้ฉันก็ยังไม่รู้ว่าทำไม...

.....

หญิงสาวคนหนึ่งสารภาพว่า

" พ่อของฉันตายมาแล้วหลายปี

แต่ฉันก็ยังเสียใจอยู่จนทุกวันนี้ ที่ไม่ได้บอกพ่อว่า...

" พ่อ... หนูรักพ่อ"...

.....